

VOCABULARI FILOSÒFIC: CREURE / SABER

ETIMOLOGIA: «Creure» (del llatí *'credere'*: tenir confiança) designa el coneixement d'alguna cosa que considerem veritable, però de manera subjectiva, purament personal. — «Saber» (del llatí *'sapere'*: tenir gust o sabor, i també 'ser savi') designa el coneixement alguna cosa precisa, objectiva, que es recolza en fets verificables.

DISTINCIÓ LÈXICA: Ambdós termes assenyalen bàsicament una diferència: 'creure' mai és 'saber'. Qui creu admet alguna cosa com a certa, però no verifica els fonaments d'allò que creu — i en el cas de la fe religiosa no considera que sigui necessari fer-ho.

Però entre 'creure' i 'saber' no hi ha necessàriament oposició. La creença pot ser el primer esglaó del saber, quelcom encara no verificat però possiblement veritable. Així per exemple algú pot creure que l'hivern serà rigorós. El saber, per la seva banda, és una creença verificada.

DISTINCIÓ FILOSÒFICA: «Creure» i «saber» són termes que s'empren bàsicament en teoria del coneixement i en filosofia de la religió. Per a alguns filòsofs ambdós criteris són incompatibles, per als idealistes (platònics) l'opinió és el primer pas cap al saber. El mite de la caverna exposa el camí que va de l'opinió al saber mitjançant el símil d'un home encadenat en una caverna que aconsegueix alliberar-se i veure la llum del sol

La distinció entre creença i saber ha estat discutida per alguns filòsofs que consideren impossible un saber perfecte. És el que s'anomena el «problema de l'escepticisme». Per als escèptics tots els sabers són només creences; mai no podem estar segurs que en el futur allò que avui tenim per cert no serà considerat fals. El que coneixem pot ser 'possible' o 'probable', però mai podem estar segurs que sigui cert, fins i tot si avui tothom ho accepta com a tal. El fet que mai no podem estar segurs de res dóna un paradoxal valor a la creença religiosa que passaria a ser tan legítima com la no creença.